

РЕШЕНИЕ

№ 18435

гр. София, 30.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **3791** по описа за **2025** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Б. П. М. от [населено място] П. срещу Решение № 4964/12.11.2024 година, постановено по н.а.х.д.№13605/2023 година по описа на СРС,1 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №222-4332-021381/21.10.2022 година, издадено от Началник група към СДВР, отдел“ Пътна полиция“ СДВР”,с което последният на основание чл.175,ал.1,т4 от ЗДВП наложил на Б. П. М. за извършено нарушение на чл.103 от ЗДВП административно наказание – Глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца,и на основание чл.181,т.1 от ЗДВП- Глоба в размер на 50 лева за извършено нарушение на чл.147,ал.1 от ЗДВП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на решението. Твърди се, че в решението липсват мотиви, като съдът не е изложил аргументи и не е анализирал липсата на съставомерност на деянието. като не е анализирал и наведените доводи за липса на описание на нарушението, което е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице, не е отговорил на нито един довод в жалбата- че не е изяснена фактическата обстановка,нито има описание на нарушението. Искане се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- Б. П. М. редовно и своевременно призован, се явява и заедно с адвокат С., редовно упълномощен,поддържа жалбата на заявените основания, като претендира

разноски за двете съдебни инстанции. Съображенията относно основателността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита.

Ответникът по касация- Началник група СДВР, Отдел "Пътна полиция", редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП- прокурор П. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли първоинстанционното съдебно решение да бъде потвърдено.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните по делото доказателства е установено, че на 07.10.2022 година около 23,00 часа касаторът управлявал лек автомобил А. 80 с рег. [рег.номер на МПС] по Автомагистрала Т. в района на Столична община с посока на движение [населено място], като на километър 0, при КПП-51 служител на ОПП- СДВР подал ясен сигнал за спиране пред автомобила на касатора със Стоп- палка по образец на МВР, като му посочил мястото, където да спре, но касаторът въпреки, че възприел подадения сигнал продължил движението си в указаната посока, а полицейските служители последвали управлението от касатора автомобил и бил спрял за разклона на [населено място], а при извършената проверка е установено, че автомобилът не е преминал задължителен Годишен технически преглед. За констатираното нарушение на чл.103 от ЗДВП и на чл.147, ал.1 т.1 от ЗДВП срещу касатора е съставен АУАН, връчен на касатора и подписан от него с отбелязване –има възражения.

Въз основа на АУАН, на 21.10.2022 година срещу касатора е издадено Наказателно постановление, с което на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДВП за извършено нарушение на чл.103 от ЗДВП е наложено административно наказание -Глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца и на основание чл.181, т.1 от ЗДВП за извършено нарушение на чл.147, ал.1 т.1 от ЗДВП- Глоба в размер на 50 лева.

Касаторът подал жалба до СРС срещу Наказателното постановление само в частта, с която е ангажирана административно- наказателната му отговорност за извършено нарушение на чл.103 от ЗДВП и по отношение на наложените административни наказания- Глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че касаторът М. е извършил посоченото и в Акта, и в Наказателното постановление административно нарушение на чл.103 от ЗДВП-вменяваща в задължение при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Легално определение на понятието „водач“ е дадено в разпоредбата на параграф 6, т.25 от ДР на ЗДВП, според която "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

Неоснователен е доводът на касатора, че в НП липсват изложени мотиви и това е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат

като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност, а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. На второ място, на СРС отново са убягнали съществените различия между АУАН и НП- с АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. Наред с това, и АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най- същественото за АУАН е това ,че с него се поставя началото на едно административно- наказателно производство ,което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. На следващо място, от нормата на чл.57 от ЗАНН не може да се установи, че законодателят е посочил задължителен реквизит-мотивираност на наказателното постановление.

Неоснователно е твърдението на касатора и на процесуалния му представител, че СРС не е отговорил на нито един довод в жалбата, защото СРС е анализирал всички събрани доказателства, изложил е подробни мотиви, като правилно е приел, че твърдението на касатора, че нормата на чл.103 от ЗДВП има препращащ характер и не води до задължение на водача, защото от анализа на правната норма е видно, че тя вмениява в задължение определено поведение на водача, а не препраща към друга правна норма. От доказателствата е установено, че именно водачът при подаден ясен сигнал със Стоп- палка на посочената в АУАН и в НП дата не се е подчинил на подадения сигнал за спиране, което е наложило автомобилът да бъде последван от служители на ОПП- СДВР и да бъде спрян до разклона на [населено място]. Изложените от страна на касатора и на неговия процесуален представител твърдения, че не е посочена нито фактическата обстановка, нито е налице ясна датата на извършване на нарушението не се подкрепят от събраните доказателства.

Обоснован е изводът на СРС, че след като нарушението е доказано по несъмнен начин, участието на нарушителя в него и неговата вина, административно-наказващият орган съвсем законосъобразно е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора и при отмерване на наказанието, административно-наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение, подбудите за неговото извършване, и е наложил санкция в предвидения от закона размер-наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лева водач, който-откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението. АНО е съобразил тежестта на нарушението, явното неподчинение на водача, продължаването на движението на автомобила и

необходимостта полицейските служители да последват автомобила и да го спрат чак до [населено място], което е довело до налагане на санкция в предвидения от закона максимум. Така определеното наказание е справедливо и съответно на извършеното нарушение, и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН, и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила в тази му част Касационната жалба като неоснователна не подлежи на уважаване.

Що се касае до решението, с което е потвърдено Наказателното постановление в частта по отношение на наложената глоба в размер на 50 лева за извършено нарушение на нормата на чл.147, ал.1 т.1 от ЗДВП, то настоящият съдебен състав намира, че решението в тази част е недопустимо/ като за валидността и допустимостта касационната инстанция следи служебно. Предметът на съдебна проверка е очертан от жалбата, като в жалбата си до СРС касаторът е обжалвал Наказателното постановление само в частта на извършеното нарушение на чл.103 от ЗДВП и по отношение на наложените за това административно нарушение две административни наказания- глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, но не е подал жалба и срещу другото наложено наказание – глоба размер на 50 за извършено нарушение на чл.147, ал.1, т.1 от ЗДВП. Вместо да разгледа спора, с който е бил сезиран СРС недопустимо е разширил предмета на спора и е разгледал и другото извършено нарушение и наложено наказание с мотив, че наказателното постановление е едно. Този извод на СРС е неправилен, защото макар и да е едно наказателното постановление, то с него са наложени три отделни административни наказания за две отделно извършени нарушения, а след като касаторът е обжалвал Наказателното постановление само в едната част, то е следвало да се произнесе само по тази част, а не да се произнася и по спор, с който не е сезиран. Това прави решението недопустимо в тази част и предполага обезсилването му.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от касатора ”необоснованост на съдебното решение. Необосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК. Наред с това, понятието, „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №4964/12.11.2024 година, постановено по н.а.х.д. №13605/2023 година по описа на СРС, 1 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №222-4332-021381/21.10.2022 година, издадено от Началник група към СДВР, отдел “Пътна полиция” СДВР”, в частта, в която последният на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДВП наложил на Б. П. М. за извършено нарушение на чл.103 от ЗДВП административни наказания – глоба в размер на 200

лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

ОБЕЗСИЛВА РЕШЕНИЕ №4964/12.11.2024 година, постановено по н.а.х.д.№13605/2023 година по описа на СРС,1 състав потвърждаващо Наказателно постановление №222-4332-021381/21.10.2022 година, издадено от Началник група към СДВР, отдел“ Пътна полиция“ СДВР”, в частта, в която последният на основание .чл.181,т.1 от ЗДВП наложил на Б. П. М. Глоба в размер на 50 лева за извършено нарушение чл.147,ал.1 от ЗДВП.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.